

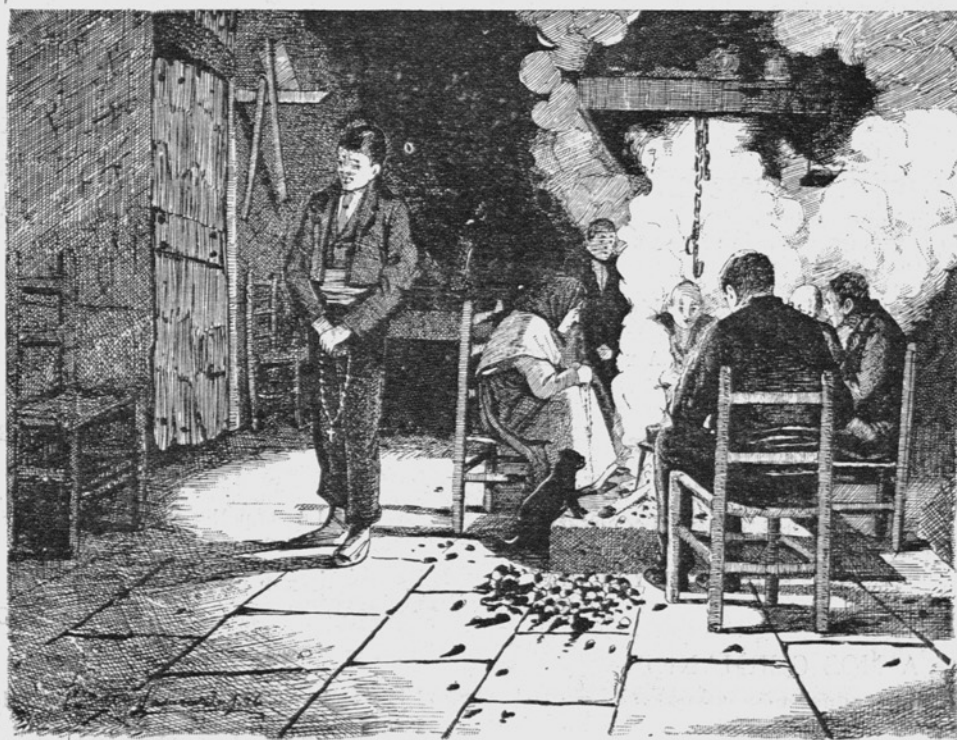

ANY I.

BARCELONA 1 DE NOVEMBRE DE 1896.

NÚM. 12

GENT DE CASA

La castanyada (cuadro de N' Arcadi Casanovas.)

* * * * Semprevivas * * * *

A LA MEMORIA DE MON AMICH

Lluís Raventós Aviñó

¡Fá un mes que has mort! Encara la ferida
que obriries en mon cor s'agna crudel...
Mes ditzós l' arbre que ha dat fruyt en vida,
que un altre cop treurá nova florida
y eternament reverdirá en lo Cel.

MANEL FOLCH TORRES.

*

Del roseret de ta tomba,
jo vull esse 'l jardiné;
ja veurás aymada meva
quanta flor, dintre poch temps.
Mal no caygui ni una gota
no 's pansirá 'l roseret;
son mos ulls manantials d' aygua
per regarlo eternament.

J. TARRE Y R.

*

Els qu' aneu al cementiri
á porta coronas d' eure,
penseu, avans de venirhi,
que os hi vindrán, demá veure.

JOSEPH FALP Y PLANA.

*

Ja fa temps qu' escupo sanch
y que 'l color se 'm trasmuda,
qu' una tos seca 'm consum
y la febre al cap m' abrusa.
No t' espantis mon amor
de estarte sola en la tumba;
No t' anyoris que ja ve
la caiguda de la fulla.

VICTOR RAHOLA.

*

Al amich Francesch Nogué

Corones de llover en ta fossana
reverdidés pel temps moltes n' he vist
y en lletres ressaltant sobre la glaça
Recort en totes elles só llegit
mes, prompte aqueix s' esborra amich de l' ánima
sols may s' esborrará lo de mon pit.

LLUIS VIOLA Y VERGÉS.

*

Devant d' un sepulcre

Veusaquí mon breçol. Morir es nexer,
es dexar de sufrir, es reposar...
¡Oh tomba, tomba, qui 't pogués conéxer!
¡Qui sapigués que hi trobará al baxar!

S. TRULLOL Y PLANA.

*

A MOS GERMANETS

Al oferirvos aqueix mon sas gales,
va arreballarvos d' ell, la mort crudel...
¡Los que nexen ab ales
quan prompte pujan de la terra al cel!

GUMERSINDO BONDIA.

¡Quant t' envejo verda eura que la tomba
abrasas de l' aymada del meu cor!
¡que ditzós si arrapat com tu podia
vetllar per sempre més, son etern son!

JOSEPH BANÚS FERRER.

*

Huy d' aquella solitaria
alqueria, en altre temps
dels amors y les albañes,
palau de dolsos secrets;
l' espés verdum ja li tapa
ab son vellut transparent,
de les finestres les branques.
y á grans llampons les parets.
Parex que de dol vestida
t' ausencia plora al ensemps,
puix fins los nius ja no tenen
bax les teules los aucells.
Lo terrat y la teulada,
s' ha cubert de llixoners,
que ab ses flors tan groguissones
semblen als daurats pomells
de les fresques semprevives,
qu' al d'munt ta fosa tens,
convertint ta llar ditzosa
en silenciós mausoleu,
solitari en mitx de l' horta,
regat per mon plor etern,
que diu á tot hom que passa
«Receu per ella, receu!»

JOSEPH BODRÍA.

*

A mon germà

La desdita despiadada
t' arrencá de mon costat
per mon torment.
Accepta en exa diada
per les llágrimes regat
un pensament.

FRANCESCH BADIA CANTENYS.

*

A MON PARE

Com á humil tribut d' amor,
damunt lo sepulcre teu
vinch á posarhi una flor,
es un pensament... ¡el meu!

A. VILALTA ROCA.

*

Les papellones hermoses
engendran orugas sols,
y fins les mes belles roses,
dexan un rastre de pols.

ARCADI CASANOVAS.

*

¿Qu' es la mort? La mort es lo terme de la vida
la vida dels enganys, del amarch pló y del fel,
es la clau d' una font d' hon ragen sense mida
dies vestits d' aurora, amors vestits de mel.

B.

L' ATLÀNTIDA

Revista quincenal il·lustrada

Preu: 20 céntims

Redactor artístich: ◆ ◆ ◆ ◆ N' ARCADI CASANOVAS

Any 1

Barcelona 1 de Novembre de 1896

Núm. 12

SUMARI

TEXT.—*Semprevivas*.—A. Mossen Jacinto, Excmo. Sra. Na Lluïsa Durán de León.—*La fossa*, Mossen Jacinto Verdaguer, pbre.—*Jerusalém, ó 'ls dos germans*, (tradició israelita) Frederich Soler (Pitarra).—*Aniversari*, Marián Aguiló Fuster.—*Pobret!* Ramón Picó y Campamar.—*En lo jorn de la Conmemoració dels difunts*, Miquel Victoriá Amer.—*R. I. P.* Manel Folch Torres.—*Lo dia dos de Novembre*, Francisco de P. Masferrer Arquimbau.—*Macàbricas*, Joseph Aladern.—*Naturalesa*, Josep Berga y Boada.—*La Castanyada*, J. Tarré y R.—*D. Joan Tenorio*, Joseph Falp y Plana.—*Corona de xiprer*, Agustí Puyol y Safont, pbre.—*Onades*.—*Obras literarias*.

GRABATS.—*Gent de casa*, La castanyada. (dibuix á la ploma de N' Arcadi Casanovas).—*La Castanyera*, ¡Calantetas!... ¡Calntaetas!.....—*Páginas artísticas*, Dansa Macabra, (cuadro d' En J. Llobera.)

LA CASTANYERA

¡Calantetas!... ¡Calantetas!...

A MOSSEN JACINTO

Com totes les bodes d'antich porten tornaboda, encara que 'l dia 4 del passat mes foren tes bodes de plata, que Vos en exa gracia que té lo cor seré, anomenau «de llauna» (per les circumstancies que avuy vos afligexen, com á tots los bons catalans); donchs bé en exes esplendents bodes, rebeu bondadós entre los richs ramells dels altres poetes, exa senzilla cinta de la pobra y humil poesia meua, per enllaçar ses flors, ja que el meu ingeni no arriba á mes; y sobretot preneune la bona voluntat, puix sabeu rara vegada he escrit en la rica parla de nostres avis.

Naxent lo dia

¡Al primer raig de l' albada
que hermoses ne son les flors!
Dins sos mantells d' esmeraldes,
irá á besarles lo sol
y perlejant de rosada
obrirán los seus capolls.

.....
Axís al ánima nostra
dins son mantell d' ilusions,
en l' albada de la vida
somriu felíç aquest món,
á l' amorosa besada
que li dona 'l Creador;
vorejantla d' esmeraldes
qu' es lo llorer mes hermós
y 'l color de l' esperança
d' un altra vida millor.

.....
¡Mes ay! que aquelles floretes,
lo mestrall temp stuís
les dexá aprés sense fulles
esmarçint son bell color,
y esquexá los tanyis junquivols
que bregava 'l ventijol,

Pel mestrall de nostra vida,
com les floretes, tothom
ne té un dia de pesar,
ne te un jorn de desconsol
en que cauen esperances
juntas ab troços del cor;
exes belles esperances,
exes tendres ilustions
que 'ls desenganyis arreballan
del esperit més dítxós.

.....
Poeta insigne, tes penes
deplora com tot lo món;
desitjant dia seré
que brille etern en ton front.
Ab mi, tota Catalunya,
flectada als peus del Senyor!
Mira, ilustríssim poeta,
demanant per tu conhort;
¡que si ella no fos gloriosa,
ho sería per ton nom!

EXCMA. SRA. LLUISA DURÁN DE LEÓN.

Barcelona 11 Octubre 1896.

La fossa

Foderunt ante faciem meam foveam.
Obriren una fossa devant
meu. Salm 56.

Ja fá quatre anys que á mos peus
sempre estáu cava que cava,
forgant de dia y de nit
per obrirme la fossana.
Me la obriu per caritat
al veure que no tinch casa,
que no tinch casa ni res,
res d' aquest món sinó l' arpa.
Vosaltres me feu lo llit,
mes la son no es arribada;

tinch cançons per refilear
al bon Jesús y á la patria,
les sento sortir del niu,
dexeume cantar encara;
no doneu pressa á la mort.
no oferiu blat á la dalla.

Los qui ab pena y afadich
anau obrint ma fossana,
no la enfondiu gayre mes
que per mi ja sería ampla,
y tot obrintla per mi
podriau caurhi vosaltres.

Jacinto Vendaguer

Jerusalém, ó 'ls dos germans

(Tradició israelita)

Deu ha sigut sempre y sempre será: Ell es principi y fi de totes las cosas. Y, com totes las cosas tenen principi, en altre temps, lo Temple y la ciutat de Jerusalém no eran.

Lo lloch del Temple y de la ciutat eran no més que un camp que fecundavan lo solch de l'arada y la suor del home. En venint l'istiu, se cobria d'espigas rossas, d'hont se trau lo pa que sosté la vida terrenal y també 'l pa de las ofrenas tan acceptas á Déu.

Aquell camp era tot d'una família: marit y muller ab dos fills. Morts los pares, los dos germans entraren á possehirho.

Los dos germans s'estimavan molt, y, per més que l'un, casantse, formava ja familia á part, mentres que l'altre s'mantenia solter, no volgueren los dos fer ni senyal que semblés haver fraccionat lo cabal patern, y menavan la terra trevallantla en comú.

Pero, arribat lo temps de la sega, disposaren que de la cullita se'n fesen duas pilas ben iguals, una pera cada hù, com era de lley.

Y així va executar-se.

Mentres lo blat s'estava allí esperant l'hora en que, ab la deguda saó, havia d'esser batut á las eras, lo germà solter pensava:

«No es just que jo tinga una part tan grossa com lo meu germà: ell es casat, y ha de mantenir á dona y fills; mentres que jo, ab molt menys puch pasarme. Si tracto de donarli de lo meu, ja sé que no ho permetrà; axís donchs; hauré d'arreglar-me de manera qu'ell no ho sap'a: á la nit, posaré garbas mevas á la seva pila.»

Fel seu cantó, 'l germà casat, se deya també:

«No puch consentir que mon germà no frega més profit de la cullita. Lo pobret es tot sol, no té com jo tinch, una muller que li meni 'ls cabals ab zel, ni tampoch fills que sian la esperansa de la sua vellesa. Es, donchs, de tota justícia qu'ell se'n duga la mellor part... Pero si jo li dich que prenga més garbas, com qu'ell m'estima tant, jo ja sé que no voldrà ferho.»

Y axó 'l tenia inquiet, en termes de que á la nit, no podent clucar los ulls, despertava á sa muller, y, després de contarli lo que li dava pena, afegia:

«¿Sabs qué podríam fer? Llevarnos, y, en un moment, aumentarli la pila. Com ell ni'n tindrà sospita, no hi ha cap perill de que s'adoni de lo que haurem fet.»

Ella va trobarho posat en rahó, perqu'era bondadosa y estimava á son cunyat com hauria pogut estimarlo una vera germana.

Aixís es que, llévantse tots dos, posavan en execució 'l pensament.

Poch després venia content lo fadrí y feya al germà casat igual obra piadosa.

Mes, al endemà, mirant á la claror del sol los gavells de rossas espigas, un y altre's deyan per sí matexos:

«Al fer las pilas degué haverhi erro de compte; á no ser axis, ab lo que anit s'ha trasbalsat, la part meva no faria tanta tossa com la del altre. Sí, sí, va haverhi erro, y avuy matex ha d'esmenarse.»

Y, sens dirse res, com se suposa, á la nit, l'un després del altre, tornaren al camp á repetir lo de la nit pasada; mes, al endemà tornavan á veurers las pilas lo matex que 'l dia avans.

Y axó va continuarse per espay d'algún temps, fins que una nit un xich fosca los dos germans se trobaban davant per davant. Cada hù venia del endret de sa partió carregat ab la sua garba.

Alló va desxifrar tot lo misteri, y alló va fer que l'un germà vegés la puresa del cor del altre, com se veuhen la sorra y 'ls palets del fons d'un regaró d'aygua que corra cristallina.

Y 'ls dos, plorant, s'abrassavan tendrament.

Essent tan accepta á Deu la pietat fraternal, Ell volia que 'l camp dels dos germans fos santificat, y va fer que allí alsessen lo seu temple ab la gran ciutat que va anomenarse Jerusalem; que fou la ciutat del poble dels elegits.

Mes, com lo Tot-poderós, lo qu' es principi de totas las cosas, vol que totas las cosas tingan fi:
va permetrer que ciutat y Temple de Jerusalém cayguéssin en ruína, en cástich dels pecats d'
aquell poble, que ara viu sens patria, escampat pel mon.

Cayguda Jerusalém, lo Temple arruinat y plorant Israel sa patria perduda, á través dels segles,
passant de boca en boca, de pares á fills, aquesta conmovedora historia ha arribat fins á nosaltres.
En quant als noms dels dos germans s' ha perdut.

Pero ¿qué hi fa?

¿Qué hi fa que no 's dexi veure la violeta que viu snre la brosta de l' aubaga, sí, al passar á
prop d' ella, nos dexa sentir lo seu perfum que, després de embaumarnos, s' enfila cap al Cel?

† FREDERICH SOLER (PITARBA)

Aniversari

Mon cor plé de juvenesa
floria com un verger
l' arbre ardit de l' esperança
sempre hi treya tanys novells;

Mes ta mort fonch la riuada
que pujant soptosament
en una hora, en una estona,
del jardí 'n feu un areny...

Be he plorat aquest diluvi!
be he contemplat son deser!
prou de plant!... en lloch de llágrimes
cal de nou artigar l' herm.

La juvenesa me guarda
l' esforç de sos anys derrers.
¡Arbre donchs de l' esperança
torna 'l cor y refloreix!

Oblidaré 'l dol per viure
si oblidarlo 's fá mester:
si tench á ma mare morta,
viva encara un altra 'n tench.

Dels amors l' amor de patria
sempre ha estat l' amor mes ferm.
¡Mallorca, mare volguda,
ou mon crit d' anyorament!

Aydam á cantar tes gestes
com m' aydaves altre temps
á fer tos gegans reviuire
al entorn dels teus clapers.

De les races que 't poblaren
vull ressucitar los fets;
¡embriagam ab la gloria
de somiarne un cant etern!

Mallorca, mare Mallorca
á ma vista compareix
desmantellat de les ones
mostrant-te gentil com est!

L' anyorança fa miracles,
ja 'n ma fantasia 't veig!
mes que ha sdevengut, dolça illa,
que passa que no 't coneix?

¿Qui dels dos ha fet mudança?
Tes afraus capficat tresch
sens trobarhi tes belleses
sens guaytarhi tos joyells.

¿Tos boscatjes estan mústichs?
s' ha entervolit lo teu cel?
tes gestes son esborrades?
han caygut tos monuments?

De tots los tresors que estojas
no mes per un m' interés,
de tants recorts com despertes
un tant sols me n' has despert.

Baix de tes serres mes altes
en humil fossar lo cerch;
cerch la tomba de ma mare
revoltada de xiprers.

MARIAN AGUILO FUSTER.

¡Pobret!

(TRADUCCIÓ DEL ALEMANY)

Ja no tench mare, ningú m' estima,
l' enamorada m' ha abandonat!...
¡Oh, vida mia, per qué no acabas?
Aquí á la terra, que es lo que hi fas?

Ahir, la festa major del poble
tot sol á casa la vaig passar;
¡Oh, vida mia, que n' ets de trist!
ja se acabaren cançons y balls!

Que ningú culli les flors que adornen
la creu mes nova que hi ha al fossar,
¡Oh, creu volguda!... ¿No coneguereu
la fadrineta que hi dorm devall.

RAMON PICÓ Y CAMPAMAR.

En lo jorn de la Commemoració dels difunts

BENEHITS siau devant de Deu, germans en la mort.

Si en lo peregrinatge de la terra fereu camí per la carrera de la justícia y de la caritat, les flors que no 's mustiguen á posta de sol ni 's marcesquen ab la fredor de la nit, omplint de suaus odors y sants perfums l' atmósfera de claretat ahont respiran l' ayre de verdadera vida, sens temor de les tempestes qu' allunyen de lo nostre cor la pau, l' esperança.

Benehits siau devant de Deu, germans en la mort.

Mes si endreçareu vostres petjades á les carreres de la iniquitat y de l' egoisme, la nit eternal del defalliment de tota glòria ab lo desig immens de possehirla y ab la desesperació de no poguerla may atényer, serà l' abim y lo terme á que us haurá portat lo fals plaer dels set pecats mortals ab que lo cor enganya l' ànima.

Benehits siau devant de Deu, germans en la mort.

Alegrauvos, oh justs del cel, en la presencia del Senyor que nos mostra com se mort per la caritat. Alegrauvos oh justs de la terra, demunt lo foch de les vostres passions y en mig dels esturments y de les cruels pompes del martiri ab que us combaten vostres enemichs, pux que tot axó es no res teniu lo confort de l' amor al be y á la justícia.

Benehits siau devant de Deu, germans en la mort.

Oh pecadors per qui no está closa encara la porta de la misericòrdia divina, arrancauvs la vena que us ha posat sobre 'ls ulls la temptació de la malvestat, y veureu l' infinitat y la immortalitat de la glòria y de la pena, y com es folla ilusió y ereencia falsa, á que 'ls sentits corporals s' inclinen, que en aqueix mon no hi ha per l' home mes que goig térrenal y que la mort del cos tot ho acaba.

Benehits siau devant de Deu, germans en la mort.

La justícia eternal obre 'ls ulls de la fé perque pugau veure la misericòrdia del Creador y del Redemptor que resplandeix per tota criatura humana. Devant lo misteri de lo nostre fi en aqueixa vida y en l' esdevenidora, veyém la llum clara de la voluntat del Senyor que 'ns diu sempre: *seys penitencia*. La penitencia es sacrifici y santificació fentnos mellors avuy que ahir per la caritat, record de lo que era l' arbre de la vida en lo paradís perdut; per la fe y la ciencia qu' ens amostren les grandeses de Deu, y per la poesia que ab les ales de la fe, de la ciencia y del amor s' unex ab Deu per la esperança.

Benehits siau devant de Deu, germans en la mort.

La penitencia més agradable als ulls del Senyor es l' obra del amor al prohibisme. Lo fruyt de la caritat en aqueixa vida per l' amor á Deu, es la riquesa de la pau dins l' humilitat, la glòria de la satisfacció del cor pel be que s' ha fet, la poesia de l' esperança, de l' ànima que vola ab Deu dins l' espay de l' infinit, per tota una eternitat de glòria somniada.

Benehits siau devant de Deu, germans en la mort.

Flors de la mort, floriu en la terra y dexau anar de lo vostre cálzer la flayre de la vida eternal de glòria. Mares que haveu vist aclucarse per sempre los ulls dels vostres infants sens màcula, ànimes totes que plorau per les amors de la vida mortal, gno sentiú la divina odor del Sepulcre, d' hont ressucità Jesucrist vencent la mort y allunyant tota angoxa del pas d' aqueixa vida á l' altre?

Benehits siau devant de Deu, germans en la mort.

MIQUEL VICTORIÀ AMER.

R. I. P.

Seguint ma via al etzar
esma-perdut caminava,
quan de sopte 'm vaig trobar
à la porta d' un fossar
que á mon pas s' entravessava.

Afligit tenia 'l cor,
de neguit l' ànima plena
y en aquell lloch de tristor
vaig entrar, perquè 'l dolor
també 's pot minvà ab la pena.

¡Valgam Deu quanta de gent
hi vaig veure al cementiri!
¡Quants rostres que 'l sofriment
fúetejava inclement
ab lo flagell del martiri!

Arreu s' ohien gemechs;
tots los ulls llagrimenjaven,
y los cors ab sos batechs
confouien clams y prechs
qu' en los llavis s' abocaven.

Era 'l jorn de desconort
que del passats fa memoria
y ensemps de la humana sort,
que en los braços de la mort
veu finir tota sa gloria

Aquell jorn despiadat
que torna á obrir la ferida
que 'l temps hagué mitg-tancat
en lo cor que ha llatzerat
l' anyorança de una vida....

Al peu d' un rich panteó
una dona ab fé pregava
y com sa morta ilusió,
se marcía ab lo seu pló
la corona que hi portava

Mes si l' amor benhaurat
del espós. ab greu frisança
com un arbre veu migrat,
ab los rebrots que ha dexat
pot empletar sa esperança.

Aquell infant afligit
que 'l recor esmenta d' un pare,
p t minvar lo seu neguit
ab lo bes amorosit
Que encar li serva una mare

Si á l' aymía de son cor
va 'l trist aymant á plorar,
té esperança en son dolor;
que les ferides d' amor
ab los anys solen curar.

Qui dels braços de germá
l' ha arrencat la mort impía,
prou se pot aconortá
si un amich li estreny la ma
y li torna l' alegría....

Pro en un recó del fossar
resa una mare afligida;
lo sol ser que sab aymar
y que may podrá oblidar
á lo fillet de sa vida.

Planyeuse de son disort
y respecte sa amargura,
perque solsament la mort
que causá son desconort
pot tornarli la ventura.

MANEL FOLCH TORRES.

Lo dia dos de Novembre

Aller Tod in der Naturist Geburt,
und gerade sin Sterben ershint
sichtbar die Erhöhung des Sebens.
(Fichte.)

I

Qui es que no plora en consemblant diada?—
Quants recorts de sers volguts se 'm despertan
al dirigir los ulls al temps que foren! Y al tre-
pitjar lo cementir esclamo ab lo poeta:

Dansa Macabra (cuadro d' En J. Llobera.)

Ja tench tantes fulles nègrès
en lo llibre del meu cor;
la Mort ab lletres de llàgrimes
escrits n' hi te tants de noms,
que 'n la ciutat dels que viuen
anyor les ciutats dels morts,
puix coneg pe 'ls cementiris
mes gent qu' en els altres llocs!

Lo temps tot ho arrastra en sa intempestuosa
carrera, y escombra de la terra les generacions,
com lo vent de la tardor les fulles seques dels
arbres. S' adorm l' infant rialler en braços de sa
dolça mare; y al despertar, l' endemà, trova la
soletat entorn seu y ningú 's compadex de sa
sort trista. Clareja un estel brillant en lo cel de
la nostre anima; s' apaga en mitg de sa carrera,
y no 's dextra veurer may mes. Les visions encan-
tadores que entre somnis nos cridan, fugen es-
querpes al voler abraçarles y 's perden en les
sombres... Lo desengany es nostre mellor amich
en l' escabrós camí de l' existencia.

Pot viurer en l' esdevenidor nostre pença, que
sempre busca un mes enllà, y corre afanyosa
per atanyer la veritat, que brilla, com sol res-
plendent, en l' espay inmens dels conexements
del home; mes lo cor suspira per lo paçat y de
recorts s' alimenta.

Per axó, encare que la diada d' avuy es de
dolor y de tristesa, ompla l' anima d' un conçol
suau y d' una tendre esperança. Es dolç reco-
rrer les fosses dels que mes aymarem en la vida,
y plorar, y pregar per ells al Deu de misericor-
dia. Seguir les petxades dels nostres passats y de
nostres amichs d' infantesa; suspirar hont ells
suspiraren, y pensar ab la eternitat mentres sen-
tim que 'ns abraçan y 'ns estrenyen contra son
pit... es viurer sa vida y respirar per breus mo-
ments los ayres perfumats de la gloria!

Mes ay! no heu de sortir de casa vostre y re-
correr una per una les fosses del cementir... en
lo fons de vosaltres matexos veureu apareixer la
imatge de la mort!

Les mes boniques ilusions, les esperances més falagadores moriren per sempre, y dexaren en vostre pit petxades de sang. Cada día y cada instant se transforma l'estol de sentiments, que fan agradosa la vida, y som com l'atmosfera de l'esperit. Lo que ahir era una esperança, es avuy un desengany; les flors d'avuy se marcen, y demà quedan no mes qu'espines; y, si no fos per les recorts, l'ànima viuria sempre sola y afligida.

¡Que dolç que 's pel jove, consumit per les passions, recordar los jochs de la ignocencia y 'ls somnis angelicals de l'aubada de la vida! Lo vell que ensopega ja ab la llosa de la fossana, somriu encare y 's reviscola parlant de les diademes de sa gloria, y pensant ab lo primer amor de la joventut. Y tots recorden el passat ab recança y anyorament, y esperem ab feresa y espant lo pervindre fosch y tenebrós.

II

La vida nax de la mort y la humanitat fa son camí trepitjant runes

¡Son tristes les capvesprades de la tardor, com los ultims moments de la vida d'un amich! Lo sol s'enfonsa cubert de brancas tenebroses per no veurer en totes parts flors marcides y fulles secas, que 'l vent arremolina y escampa, y per no sentir les melancoliques tonades dels aucells, que fugen, sens saber ahont van, en busca d'altres llochs ahont somriga la primavera. Sembla que tot s'encamina a la mort; y, no obstant, aquell es lo principi de la vida.

Paçará l'hivern ab sos frets y ses nevades y la terra fresca y remollida brotará de nou y esclataran en totes parts flors y armonies. Sobre les despulles d'avuy s'axecará gerda la vida de demà; les granes sembrades per la mà de Deu s'arrelaran en les soques consumides de les plantes que les produexen, y la veu dels aucells, que tot just començan ses refilades, ressonará en los serrats y torrenteres hont moriren de fret les seves mares desconegudes.

Tambe l'esperit del home entre runes viu y de despulles s'adorna sa vanitat.

Encare que 'l principi de la vida del anima siga immortal, sufrex en ses manifestacions cambis immensos, que li donan una varietat sorprendent segons la diversitat d'impresions qu'esperimenta.

Cada ilusió desvanescuda es una nova ensenyança; cada esperança morta en un pas en lo camí de la llum. Los recorts acompanyan al home y 'l guian en lo calvari de la vida.

Lo jovencel que per primera volta compren

que estima, se serena y tranquila pensant en los petons y abraçades de la seva mare, que li ensenyá a pregar a Deu tot adormintlo en sa falda; y veu en la dona un angel del cel, que li esten la mà y li mostra el fi de sa existencia. Lo vellet amonesta y repta els que fugen del camí de la virtut, perque sap per experiencia que les flors del mon son espinoses y son enganys no mes ses promeses de gloria y de felicitat.

Cada pas que adelantém cap a la fossa l'adelantém també cap a la vida, perque compreném millor tot lo que 'ns rodeja, y sentim, en un instant, tots los dolors y totes les amargures, que, una a una, han anat traspasant la nostre anima...

¡Que 's trist donar una mirada a l'història del mon! No mes guerres cruels y crims espantosos se veuen entremitg de les ombres d'una nit que no s'acaba.

La veritat y l'amor, les dos estrelles mes resplandentes del cel de l'esperit, pocas vegades aparexen y encare enfosquides per bromades tempestuoses. Sembla que l'humanitat estiga condemnada a un torment etern y a una mort segura.

Y no obstant, entre mitg de sang y de runes fa son camí, y sempre mes enérgica trevall y progressa. Mort un poble, perque ha complert ja sa missió en l'història; mes dixa, com un disposit sagrat, ses creencies, sa filosofia, ses lleys, sos cants, que passen a animar un altre poble, y transformar-lo, fins que arribe l'hora d'una altra conquesta, y s'alce sobre las ruines de la nació vensuda una nova nacionalitat ab mes vida encare y ab mes gloria.

Com les tempestuoses ones del mar, unes a altres s'empenyen les generacions; però l'esperit de l'humanitat dura sempre y marxa endavant mogut per una força desconeguda. Molta rahó tenia 'l gran philosoph alemany al afirmar, que *n la mort brillava una elevació de la vida*, perque tots los pobles de la terra son mes vigorosos y enérgichs quant poden assentar son domini sobre el calavre d'un altre poble, y tots los sistemes destruyts y totes les institucions vensudas dexau veritats lluminoses y principis importants, que son lo fonament de noves institucions y de nous sistemes, que alimentan la vida de l'humanitat.

Tot en lo mon se transforma y 's perfecciona, y un sers viuhen de la mort dels altres...

III

¡Hem de plorar, donchs, si 'l recort de la mort es per nosaltres l'esperança de la vida?... Y no

obstan, sempre ha estat esferehida l' idea de qu' hem de morir. y en lo dia d' avuy tothom vestex robes de dol y de tots los ulls brollan abundoses llagrimas! ¿Es que 'ns esporugex la mort, ó que temem la vida?...

Al pensar en los passats y amichs que guarda la fossana ¿qui es qui no plora sens conçol? Aixis hem de compendrer que la mort es la mellor amiga de l' home, perque no l' abandona may fins que li ha obert les portes de l' eternitat, y li parla sempre ab la veu de la veritat y del amor.

FRANCISCO DE P. MASFERRER ARQUIMBAU.

Macábricas

I

El fret vent de la tardor
els arbres y 'l camp despulla
dexantho que fa tristor;
no queda al arbre una fulla,
no queda en el prat verdor.

Al véureho, tot d' improvist
el cel blavós s' ennuvola,
puix vindre l' hivern ha vist;
es que s' entristex y endola
al mirar cuadro tant trist.

L' huracá sense parar
llensa sa alenada impura,
y assotant el campanar
per la mort de la Natura
les campanes fa tocar.

II

Ants no 'm mori, ma estimada.
vull tornar-me un pí del bosch,
un pí de soca ben llesta
que servexi per taulons.

Taulons se 'n farán del arbre,
dels taulons se 'n farán posts,
y de les posts ne farán
una caxeta de mort.

Dintre aquella caxa, aymada,
hi ficarán el teu cos,
y caxa y cos, en silenci,
dessota una llosa 'ls dos,
y allí 'ls dos, sota la llosa
enterrats ab nostre amor,
felis dormirem, aymia
en un gran y eternal son.

III

Monstre horrible de cent golas
sense entranyas ni pietat
que fa tans mils anys t' engolas
á la pobre Humanitat,
¿quan s' omplenará la mida
del teu ventre sense fon?
—Quan ja no aleni la vida,
quan no hi haja un ser al mon?—

IV

Jo t' alabo de cor, mare Natura,
perque al feros baxá á la sepultura
al acabá una vida tan amarga,
ens dons l' etern repós, exa ventura
tan silenciosa y llarga.

JOSEPH ALADERN.

NATURALESA

Lo fajol es segat. Aquella blancor que s' este-
nia per la vall olotina convertintla en delitós
paradís rublert de lliris, apoch, apoch s' ha tor-
nat gris... de color de mort... pobra... sens olor...

Lo cel abans tan blau, tan rialler... y calent,
avuy s' es tornat cendrós, de tinta bruta... y
fret... Sembla que plori les malifetes que 'l ca-
nigonench ha fet á la Naturalesa... y plora...
plora... xopant la terra que abatuda s' enfanga...
s' embrut en son ensopiment... dorm un son de
borratxo com cansada de tantes festes, disbani-
xes y gales del istiu ..

Lo día es rúfol... Lo fret talla .. Lo sol es post
de la tarde abans... y plou un ruxat moix que
no fa fressa pro qu' estava 'ls camins ab un
fanch relliscós...

Y 'l pobre llenyater avança per un viarany de
la serra, ab lo feix á sobre y ab p's insegur...
pantejant... y... suha--¡ab aquell pes! —una suhor
glassada que 'l fa esgarriar.

Camina ab pena y 'ls sospirs l'aufeguen .. Casi
no pot blexar... Les cames li tremolan—¡Deu
meu! ¿què será?... —y sent un buyt dins son cos...
¡no sab que es!... Dos passos encara...—¡que costa
guanyarse la vida!...—un altre....—¡ay!—no pot
mes ..

Reposa. Dexa la llenya y regira 'ls butxa-
cons... No hi troba res...; sí... un troç de pá ne-
gre com un día d' hivern... petit, petit, com un

puny clos d' infant... y es sech... carrisqueja
entre ses dents... y aviat s' es fos—¡n' hi havia
tan poch!...—Es lo sopar d' aquell vespre... y...
no havia dinat...

Lo cel s' enfonqueix... L' ayre es mes fret...
No 's veu ni una casa, ni un ser vivent... La
boyra va baxant del Puigsacalm, mandrosa y
espessa tapantho tot.. y baxa.. baxa humida
y silenciosa cobrint la vall del misteri y auge-
gant los sospirs que de la terra ixen... Tot es
quiet, mut... tapat per la boyra... y plou un xich
mes fort...

Lo llenyater hi torna ab la càrrega . Ara 'l
feix pesa mes que may y regantella per tots
costats . Y la vila es lluny.. un' hora falta en-
cara... Te por de no arribarhi—¡aquell feix pesa
tant!—, Sembla plom!...

Ell defalleix, una pell de gallina recorre son
cos .. aquella suhor li torna ab mes abundancia...
un tap l' aulega y tot ell s' estremeix. —¡que
costa ser pobre! ..—

Y camina mes apleret cada vegada perque
alló 'l va tapant... Ja veu 'ls llums de la vila,
pro encara son lluny...

Les cames no volen fer camí perque tremole-
gen, tremolegen... fins que 's dobleguen... y 'l
lleyater sentintse unes ansies d' agonía, cau
de boca terrosa ab lo feix al demunt que bot al
cim del cos y cruix cayguent al fanch... tornant
á cruxir....

.....

Ja es ben fosch... La boyra ha baxat arra-
pantse á la terra... y l' ayre s' ha fet mes mo-
lest.. ¡com grans de gebre!... y plou fort... un
bon ruxat que la fressa que fa es lo que destor-
ba aquella solemne quietut... y sembla lo remo-
reig d' un cant molt confos qu' entoni l' absolta
al pobre llenyater que, boca terrosa nadant en
sanch y aygua bruta, reposa per sempre mes...
allá... al mitg del fanch...

.....
¡Que lleig es ser pobre!... ¡Deu meu!

JOSEPH BERGA Y BOADA.

Olot, Octubre de 1896.

La castanyada

Entorn la llar fumosa,
mentres que la maynada
alegre canta y riu, volent ditxosa
celebrar com cad' any la castanyada,
la pobre ávia arraulida
en un recó, box prega
pensant ab l' hereuet, que per sa vida
en 'quell instant, ¡ay talvegada brega!
La mestressa malalta
sufrex atáchs nerviosos, y á tot' hora
desde qu' e'noy li falta,
está plora que plora.
L' amo veyentla á n' ella
esma perdut, acaba la pacienci',
y encar' qu' el bon rector los aconsella
que confihin ab Deu qu' es tot clemencia,
que després del mal temps vé la bonança,
qu' el cel no desempara
á qui posada en Ell té sa confiança.
segu-x plorant la mare,
lo pare no treballa;
sens conreuar les terres no produexen,
—vull pá,—diu la quitxalla
y 'ls fondos minvan, y los deutes crexen.
Ca y enllá gran cridoria
son dels masos vehíns, l' ávia qu' ho escolta
un dolç recort s' atansa á sa memoria,
y alçautse, 'l finestral tanca resolta.
—¡Que ditxosos que son! ¿Vritat?—Murmura
lo noy petit acariciant 'l rostre
de la pobla velleta que procura
boy ovirant 'l sostre
dissimular la pena
que dintre del seu cor va cargo'antse
com groxuda cadena,
y un sospir baix, molt baix Plorosa llança
dihent, —E'ls son ditxosos
y cap tristó 'ls aterra
perque encara no saben, venturosos
lo que es tenir un fill allá á la guerra.
¡Oh veniu, talvegada
ell, en lo camp, ab sos companys esmenta
de tan grata diada
algun passat recort, potsé 's lamenta
á dintre l' hospital, d' una ferida
que una bala traidora
va encrustárseli al pit, volent sa vida
y veyentse tot sol, ara 'ns anyora.
Veniu, veniu depressa,
dexau que 'ls altres riguen
y alegres moguen fressa,
no es just que tristos los demés estiguen
y 's condolguen d' un mal que á n' ells no 'ls toca,
dexau que les botelles
passen de boca en boca,
y entonin armonioses cantarelles,
nantres aci, vora 'ls tións encesos
juntas les mans, en terra la mirada
ab llágrimes y resos
celebrarém enguany la castanyada.—

J. Berga y Boada

D. JOAN TENORIO

Don Joan! Mágica paraula que encara avuy día fa glatir lo pit d'alguna doncella, envejosa del paper que donya Ignés representa en les taules. No obstant, res mes indigne que D. Joan, ex tipo que simbolisa 'l llibertinatge sacrílech, tant entre 'ls alemanys que tenen un «Faust», com entre 'ls italians que tenen un «D. Giovanni» com a Espanya hi há «D. Joan Tenorio» fill lligitim del «Burlador de Sevilla» d' en Moreto.

Una obra començada en una nit d' insomni pel segon acte, sense artifici de cap mena, feta a l'etzar surti lo que surti, no podia menys de revelar l' impremeditació y lleugeresa en que fou concebuda. El matex Zorrilla en sos «Rejsort d' ella!» pero per ventura va consegut destruir lo desafio, los torneigs y un sens fi de practiques escandaloses, rituals del paganisme, ab qu' encara més d' algun noble profana nostres iglesies?

Com que les altes dignitats del clero pertanyan a la noblesa, al revés d'avuy que 'l diner es l' ideal de totes les clases; axó 's d'exa compendre.

Si 'ls senyors eran patriotes, es perque defensavan lo sen castell y 'l pergamí dels seus avis; treyèulos d' aqueix castell, esquexenuloshi 'ls pergamins y se quedarán uns sers ignorants que no saben llegir ni escriure, mes a propòsit pera fer de Tenorios, matant en desafios ó seduhint doncelles, que pera donar exemple.

D. Joan de Serrallonga, idealisat pels poetas, no es més, segons en Joan Cortada que fa lo procés historich de sos crims, que un pagés que abandona a sa muller y a sos fills, pera posarse devant d' una quadrilla de malfactors, servint a voltes d' instruments a la venjança de tal ó qual fracció política, en temps del nyerros y cadells.

A despit dels seus llunars, enténem que l' obra d' En Zorrilla ha d' ésser immortal, perque en ella s' hi descobreix l' intuició maravellosa del geni y l' esprit tradicional d' una raça guerrera. L' obra 'tal volta, que menys apreciava 'l poeta fou la que mes fama li doná; y les obres primeres sempre son les més vigoroses; Cervantes y Goethe; son les comprovants d' exa sentència, que sol executar lo vulgo.

Mes ab tot y axó, l' autor, se complagué en rodejar l' exterior de don Joan d' un sello de grandesa, que 'l feya com a D. Félix de Montemar, sublim en mitg del vici y en trasportarnos a aquelles etats deombres que per lo misterioses se fan doblement interessants y poétiques, però qual moralitat no resisteix a una crítica sensata.

Una noya allavors, no s' enamorava del diner com avuy día, però en cambi, idolatrava en son cor frágil, aquexos tipos llibertins que 'ns ha consagrat la llegenda.

L' honor del home, no consistia llevores en no deshonrar a les doncelles de la classe baxa, sino en no casarse ab elles un cop les havía deshonrades, si es que pertanyia a la noblesa.

Mes aviat que al amor y a la caballerositat, les virtuts eran degudes al orgull de raça, al orgull de familia, d' exa águila cabdal de les passions humanes, denominada amor propi. Axó no vol dir que la Religió, més potentia allavors que are, no influís sobre les costums de l' Etat mitja

Per xó 'n Zorrilla, quan se vegí vell y pobre, deya que no podia ser que ningú dexés morir de gana al autor de D. Joan Tenorio.

¡Mes quàn mal li pagaren la patria qu' ell enaltí, lo públich qu' afalagá y les empreses qu' enriquí ab loseu Tenorio; Axó 'm recórda l' historia d' en Ferdusi, narrada per en César Cantú, en sa Historia Universal.

Aqueix célebre poeta persa, vivia sol é ignorat en mitg de les montanyes, cantant a la naturalesa, quan fou cridat a la cort del sultá Mahamut, qui va dir al poch temps d' ell; «qu' havía difós en son palau los esplendors del paradís, ab la seva poesia.»

Pel seu encàrrech, va compondre 'l Shah-nameh, poema épich sobre l' historia primitiva de Persia, hont feya un gran elogi de 'n Mahamut y dels seus antecessors; mes haventli donat aqueix per paga, mil monedes de plata en lloch de les mil d' or que li va prometre, Ferdusi, que va rebre dita cantitat trobantse en lo bany, va repartirla entre 'l donant, el banyista y un refresch ab que 'ls obsequiá a tots dos; per lo qual ofés en Mahamut, va conde narlo a ser trepitjat pels elefants, pero en Ferdusi ab sos versos lográ commóurel y obtingué l' indult. Llavors, agafa 'l seu poe-

ma, borra 'ls elogis y escriu en lloch seu, entre altres coses: «Tany deshonorat d' una raça d' esclaus, volgué pagar al cantayre dels reys de la matexa manera que 's paga un refresch á la taberna!» «Si corrés sanch real dins de tes venes, honrarias al poeta ab una diadema d' or.»

Quan lo Sultá rebé 'l poema, éll ja 's trabava fora de sa patria, captant la protecció dels monarques estrangers.

Pero arrepenit després en Mahamut, torná á cridarli enviantli 6,000 monedas d' or; puix ja ohia en boca de tot lo poble 'ls seus versos y recordava aquella máxima d' en Fedusi: «El poeta ofés, es una sátira que dura fins 'l dia de la resurrecció; allavores jo 'm quexaré al Deu puríssim; escampant cendra sobre 'l meu cap y dihent: ¡Senyor, abrazeu la seva ánima en lo foch y cenyiu de llum la de vostre servidor, que 's digne d' axó!»

Mes quan lo missatger arribá ahont era en Ferdusi, 's troba ab la filla d' aquex, qu' acompanyava lo cadávre del seu pare.

Are be, 'l Tenorio de 'n Zorrilla, nos recorda l' ingratitut de que fou víctima son autor; en exa trista temporada del any en que 'ls arbres se despullan y 'ls vius pensan en los que ja uen sota terra.

El Tenorio ve á ser un epigrama en l' epitafi de la tomba de 'n Zorrilla, axís com ho es el Shah nameh en la de 'n Ferdusi y L' Atlántida ho será en la tomba de Mossen Verdaguer, un epigrama tremendo que llegirán las generacions venideres, un epigrama aqueix últim, dirigit per les obres de lo nostre poeta, ensalsador de la Religió y sos ministres, als homens de nostra terra que com més glorifica més ingrats se li mostran, poguent ell esclamar com en Ferdusi: «Diuen que l' ánima d' aqueix home es un mar de magnificencia.» «Jo he pescat en ell molt temps y no he tret ni la més petita perla.»

Solsament n' he tastat d' aqueix mar l' amarga escuma, fentli recorts de naufragi, sas ones alteroses. En pago de l' que feya l' han desterrat, en recompensa de sas almoynes l' han sumit á la miseria y per escarni de sa sabiduria li enviaren una cédula de boig.

Colón volgué ser enterrat ab les cadenes que vilment li posaren en lloch de la corona de virrey que 's mereixia y Mossen Verdaguer no ignora qu' una generació venja l' ingratitut del altre y que 'n son front pur exa imputació de follia, brillará ab un seny més clar que moltes corones y tiars, qu' al pes de la seva injusticia com si fossen de plom, fan abaxar devant de Deu la testa als que las portan.

Joseph Felp. y Miana

Novembre 1896.

Corona de xiprer

(SOBRE LA TOMBA DE M. C. DE G.)

Martir d' amor... devalla al fret sepulcre
quan lo Maig de la vida li somriu;
plega com angel, tot d' un cop ses ales
perque troba lo mon trist y soliu.

Son esperit passá sobre la terra,
com barca voladora sobre 'l mar,
y trobá á cada pas sorraus y golfos
hon podia de sopte naufragar:

Mes... ella avant... gavina misteriosa
creuá la mar del mon cercant lo Cel
éll fou son ideal; mentres bevia
en la terra l' amarch cálzer de fel.

Son cor, gran com l' espay, fou tabernacle
hon guardá sempre vius la fé y l' amor;
la fé per Deu, espós de la seva ánima;
per sos germans, l' amor de tot son cor.

Son vel nupcial siguéli la mortalla
que la sort malastruga li teixí,
segellant la sentència des ses penes
sos llavis innocents ab un trist ¡si!

Llavors pujá 'l Calvari de sa vida
portant la creu fexuga del dolor,
la fé fou son consol... mes ¡ay dexava
gotes de sanch á cada pas son cor.

Y 's movían sos llavis sempre... sempre...
ab tristíssim; encar' que dolç somris,

sa parla, dolça com sospir de l' aura,
atreya tots los cors ab dolç encís.

De sa soca tres tanys arreu nasqueren,
com tres poncelles tot voltant la flor,
al calor de son sí ardits crexeren
¡eran la sava de son pur amor!...

Sos fills, que avuy ab llágrimes cohescentes
sobre sa tomba ab greu dolor ploreu...
ploreu la mare trista y amorosa...
y per ella pregueu... pregueu á Deu!

¡Sigueu cóm ella!... sempre fou dels orfes
la mare que aliviá son greu penar;
¡pobres, que 'n ella lo socós trobareu
es morta... ja no hi es... podeu plorar!...

Ella 's marcí, com flor que arreu li manca
per viure la rosada del matí;
son cor, ver niu d' amor, fou com un album,
llibre d' or hon ningú sabé llegí.

La fé fou son consol... sigué sa guía
mentres bogá en lo mar ne son dolor,
y son esprit pujá, batent les ales,
envers lo Cel, essent martir d' amor.

Confident de tes penes en la terra,
ensemps que axeco á Deu un prech sencer,
avuy vinch á posar sobre ta tomba
esta corona de migrat xiprer.

AGUETI PUYOL Y SAFONT PBRE

Seu d' Urgell. Novembre 1896.

Onades

Com haurán pogut veurer nostres lectors, en lo present nombre publiquem lo primer y penúltim folletí de la notable composició de Mossen Verdaguer *Lo pi de les tres branques*, ab un grabat alussiu al assumpto.

Interessant en extrém resulta l'últim nombre de *La Nova Catalunya*, revista que veu la llum á Reus, dirigida per nostre particular amich 'l distingit escriptor Joseph Aladern.

Dit nombre va dedicat á *honrar al gran poeta* MOSSEN JACINTO VERDAGUER, y conté ademés d' una hermosíssima composició d'aquet, varios treballs en vers y prosa dels senyors J. Conangla, Fontanilles, F. Mario, Claudi Mas y Jornet, Joan Perez Jorba, C. Vidal, A. Busquets y Punset, Manel Folch Torres y P. Vidal Rosich.

Nostre mes sincera enhorabona al intel·ligent company.

L' Aureneta comensá á publicar en lo nombre corresponent al 24 d' Octubre, lo popular drama dels senyors Soler y Lasarte, *La Creu de la Masia*.

Ab tal motiu lo ja popular periódich, ha acreditat un cop mes son bon gust en la elecció de las obras que dona per folletí.

En lo teatro Romea s' ha estrenat derrerament la pessa en un acte *Sanás y parells*, original de nostres particulars amichs senyors Suarez Casany y Capella.

La obra fou del agrado del públich que celebrá moltíssim los nombrosos acudits de bona lley que conté y las situacions cómicas de que está plena.

Los autors foren cridats á les taules ab insistencia.

Felicitém á nostres amichs

Dissapte assistirem á la festa que 'ls alumnos de la Escola de declamació celebraren en lo teatro del Conservatori del Liceo.

'S representaren varias obras habent sigut molt aplaudits quans prengueren part en les mateixes.

Diumenge tindrà lloch á Gerona la distribució de premis als autors que 'ls hagin obtingut, en lo certamen convocat per l' Associació Literaria d' aquella ciutat.

Entre 'ls poetas premiats figuran en Narcís de Fontanilles de Gerona, col·laborador de *L' ATLÀNTIDA* y 'l jove poeta y amich nostre en Jordi Canadell, d' aquesta capital.

En lo próxim nombre darém compte de la festa.

Ha visitat nostre redacció lo conegut poeta valenciá y entusiasta company de causa En Joseph Bodria.

Agrahim molt los elogis que tan ferm company feu de nostre humil revista y la distinció en visitarnos.

Havém rebut lo catàlech núm. 4 de la serie que be publicant l' intel·ligent amich nostre En Joan Bte. Batlle propietari de la llibreria «L' Arxiu» Tapineria, 48, conté una llarga colecció d' obres catalanes que per lo selectas se fan igualment recomanables totes elles.

Ab lluhiment s' inaugurarà en Villafranca del Panadés lo Centre Catalanista, celebrant ab tal motiu una notable vetllada en la que hi prengueren part los coneguts senyors Riera y Bertrán Massó y Torrents, Marsans y 'l celebrat compositor y amich N' Enrich Morera.

Hem rebut lo primer nombre de la revista quinzenal *La Union de la izquierda del Ensanche*, portaveu d' aquella societat, en quin text aparexen notables composicions catalanes y castellanes.

Aceptém gustosos lo cambi.

Segons noticias aviat comensará á publicarse en aqueixa capital la *Revista de Catalunya*, redactada en nostra parla y formant un quadern de vuytanta planas.

Celebrarém 's porti á cap tan bonica idea

Ybsen diu—y jo respecto
aquesta seva opinió,—
que las obras que encare s' han d' escriurer
son sempre las millors.

J. AYNE RABELL.

Supliquém als nostres abonats y corresponents, que finint en aquex nombre 'l plasso de la suscripció trimestral remetin á la major brevetat l' import de la mateixa.

Obras literarias

De J. Verdaguer.

L' Atlántida (agotada)	4'	pesetas	La Passió de nostre Senyor Jesucrist	0'05	pesetas
Canigó	5'	»	Roser de tot l' any	1'50	»
Idilis y cants místichs	1'25	»	Dietari d' un Pelegrí á Terra Santa.	2'	»
Llegenda de Montserrat	1'	»	Verdaguer en defensa propia	0'25	»
Cançons de Montserrat	0'50	»	Sant Francesch (agotat).	2'50	»
Patria	3'	»	Flors del Calvari.	2'50	»
Lo somni de Sant Joan	1'50	»	Jesús Infant	3'	»
Caritat	1'	»	A Barcelona (Oda)	1'	»
Cántichs.	0'50	»			

De J. Aladern.—Del Mar á la Montanya	1'	»
Cartas Andorranas	0'50	»
Sagramental.	2'	»
Intimes y Esplays (de François Coppée)	1'	»

De A. Busquets y Punset.—Lliroya	0'25	»
----------------------------------	------	---

De Ramon Masifern.—L' Aglenya.	1'	»
--------------------------------	----	---

De Sisquet del Full.—Trona avall (Joguina en 1 acte)	0'25	»
--	------	---

De C. Mas Jornet.—Dos Mons	0'50	»
----------------------------	------	---

J. Massó Torrents.—Manuscríts Catalans.	4'	»
Croquis Pirenencs	3'	»

Santiago Rusiñol.—Anant pel Mont	4'	»
----------------------------------	----	---

Joseph Ixart.—Obres Catalanes	5'	»
-------------------------------	----	---

Se trovan de venta en la Redacció y Administració de L' ATLÁNTIDA, Alt de S. Pere 7, baxos, y Doctor Dou, 14, impremta.

Los suscriptores de fora que vulgan adquirirlas se 'ls remetrán franch de correu.

L' ATLÁNTIDA --- Revista literaria

REDACCIÓ.—ALT DE S. PERE, 7 (BAXOS)

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Catalunya trimestre	1'50	ptas.
— any	5'	—
Fora —	6'50	—

PAGO Á LA BESTRETA

Tot suscriptor te dret á rebre les obres del folletí elegantment enquadernades